

приложи понякога и в човешкото общество. Истинно ти става понякога за това че ние останали сме тук, в мрачна София, а те великите таланти отлетяха. Та за теб нити ми е думата. Припомням си знаменителните думи: "а гаси се туй но не гаси". Та изпада: "Да бъде ден, който те обезсмърти, а те и триста години да живеят не ще създадат нещо като твоето нийско пролетарско."

Ведбал: Да бъде ден незован ме обезсмърти, но и ме е би и усмърти. Буржоазните жени вият, а те вият на леш... Да им падна да не разкъсат.

Червеня: Мо е би!

Ведбал: Да не бях се родил революционер пак да бъде в Виена! Да не бях Смирненски.

Червеня: Твоя философия ни остава аз принавам само една философия! Не мога ти да ти кажа това че имам в думата и сърцето, както казвам някога "отв, а в наше време и Смирненски и още нещо, ако не паднеш през падни и в бой и прав ти умири!

Ведбал: Та тая наша философия ни остави нас с тебе в София.!!

Червеня: /по малко "не плачи, не жали, на разходна ще идеш. Няма нямаш детина и не малко пиланца"...

Ведбал: /с усмивка и удоволствие/ И все пак и все пак ние сме неотливи.

Червеня: Но не напише нещо за това в Червен смех?

Ведбал: Те аз съм написал нещо: Стигмата и трудът.

Червеня: Ох да се не види. Значи твоя смирнеността знае че е написал. Ами ти знаеш ли че аз считам тия т твои работи, като твои най-хубави произведения!

Ведбал: Очисти.

Червеня: А за капитала, значи. А все пак претенции в Виена да иде. А пак аз мисля значи че ние с тебе в революцията, май, че ще изгорим по Смирненски значи млади и зелени....

Ведбал: Там ни е значи мястото и.. тогава събирай сили и воля та кога въстане роба в редовен на борбата да си наиде и аз гроба по отвъд.

Червеня: Без пророчества, моля. То си е нещо като прекрасен майски ден.

Ведбал: А следователно значи, да се разберем, ние с тебе не сме за помяната "дана. Не ми харесват братко много ние! и в реденията... а още по-малко и в партията.. и в борбата.. Непобедима ни е линията да се мезе, геноморалната линия. Иначе слаби сме.. а тя ще дойде много мечтаната, много желаната революция.. а ние трябва да сме готови.. ах Жени.. добре дошла.. /жени се усмихва сърдечно с Смирненски, после с Червеня/ Жени: За революция ли пак призвемте.?

Ведбал: Да.. За нашата мила Революция.. а ти къде се бавиш?! И ни оставаш в безутешна самота... Случайността ни събра с Червеня студент.. който пристигна гна преди малко..

Червеня: А има намерение да си отиде подар малко.. да чена и той "царицата на своето сърце".

Жени: О аз значи си имате царица?

Ведбал: Тя не е от Коньовица.. с налъми.

Червеня: Имам една царица без налъми, а с обувки от крем, но тая царица не ме още познава.

Ведбал: Ние по "нишур на печалния обред.

Червеня и Жени се смеят.

Жени: И не да хубаво да си имате царица?